

Når der står i det nationale kompromis, at EU ikke skal bevæge sig ind på områder, der bedre eller lige så godt kan varetages af de enkelte lande, kræver det altså, hvis man skal tage det seriøst, at de partier, der står bag det nationale kompromis, selv tager det alvorligt og forsøger at få det efterlevet. Jeg må erkende, at det er der ikke meget der tyder på, desværre heller ikke efter den debat, som vi har haft her i dag.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til de ordførere, der har vist reel, positiv vilje til at støtte gennemførelsen af de løfter, som blev givet den danske befolkning forud for folkeafstemningen den 18. maj 1993. Jeg må desværre sige, at hr. Kristian Thulesen Dahls bedømmelse af indholdet i denne debat jo er korrekt. Viljen hos flertallet af partierne er ikke til stede.

Jeg må indrømme, at jeg har svært ved at blive enig med mig selv, om jeg skal le eller græde, når jeg hører udenrigsministeren sige, at regeringen ikke kan støtte Enhedslistens forslag, for det går ikke langt nok. Ministeren mener, at Enhedslisten har været for beskeden i sine ønsker.

Jeg må sige, at den danske udenrigsminister og hans forgænger har siddet i EU-ministerrådsmøde efter EU-ministerrådsmøde og ladet hånt om nærhedsprincippet. Man har tilladt, at EF-Kommissionen konsekvent har tilsidesat nærhedsprincippet. Det tog 8 måneder efter Maastricht-Traktaten for EF-Kommissionen overhovedet at nå frem til en redegørelse om, hvordan nærhedsprincippet skulle anvendes.

Så blev der opstillet nogle retningslinjer, som Kommissionen skulle bruge, når den udarbejdede forslag, således at man skulle forhindre, at der kom forslag på områder, hvor det var landene selv, der skulle bestemme. Disse retningslinjer er aldrig blevet brugt til noget som helst. De er blevet arkiveret lodret et eller andet sted i EF-Kommissionens uendelige arkiver.

I stedet for er der sket det, at antallet af forhandlingskomiteer, kommissioner og lovforberedende hemmelige loger, der sidder og laver direktivforslag, støt og roligt er steget og steget siden da. Nu har vi, så vidt man ellers kan finde ud af det, over 400 komiteer, der sidder og producerer lovregler fra EU's side om alverdens detaljer, som vi faktisk altså fik løfte om, at EU aldrig skulle blande sig i. Det er praksis. Praksis er, at nærhedsprincippet aldrig er blevet gennemført, aldrig er blevet bragt i anvendelse, og

at alle regeringerne, inklusive den danske regering, ved vedtagelsen af det ene direktiv efter det andet i praksis har overtrådt nærhedsprincippet gang på gang.

Derfor kræver vi nu, at den danske regering lever op til de løfter, som den har givet den danske befolkning. Den danske regering har bildt den danske befolkning ind, at nærhedsprincippet ville blive gennemført. Man kom hjem fra topmødet i Edinburgh i december 1992 og sagde til den danske befolkning: Hvis I stemmer for Maastricht-Traktaten, betyder det, at nærhedsprincippet vil blive gennemført, så betyder det – som der stod i teksten dengang – at nationale beslutninger skulle være hovedregelen og EU-beslutninger kun skulle være undtagelsen.

Derfor er vores forslag alene et forslag om, at man tager de forpligtelser, som man selv har påtaget sig, alvorligt, og at man indfrier de løfter, som man gav den danske befolkning.

Det synes jeg ikke jeg ser nogen som helst vilje til. Den danske regering har lavet et udspil til regeringskonferencen, hvor man har opprioriteret alle mulige andre sager. Nærhedsprincippet er nævnt. Det er nævnt i alle tekster. Som hr. Elmquist var inde på, står det i alle præambler, men det kommer ikke til realitetsbehandling på regeringskonferencen, for den danske regering giver det reelt ingen prioritering. Det er alle mulige andre sager, man har nævnt, og det er, som man også har meddelt Folketinget, dem, som står øverst på listen.

Når man så samtidig tilkendegiver, at man vil nedstemme dette forslag, ja, så er det jo en klar markering, også til de andre lande i EU, om, at på dette punkt bliver der ikke realitetsforhandlinger på regeringskonferencen. Jeg må desværre sige, at den bedømmelse har hr. Kristian Thulesen Dahl fuldstændig ret i.

Hr. Bjørn Elmquist mente, at situationen var sådan, at Danmark ikke stod alene med dette krav. Det er vel nok rigtigt, at også Storbritannien støtter et sådant synspunkt. Men derudover er det vanskeligt at få øje på, hvilke af de store, unionsivrige lande der reelt kæmper for nærhedsprincippet.

Derfor vil det kræve, hvis Danmark skulle gøre en virkelig indsats på det her punkt, at man virkelig prioriterede det, at man virkelig satte det øverst på dagsordenen, og at man sagde: Før vi begynder at diskutere nye unionsskridt, hvilket regeringskonferencen jo handler om, var det måske på sin plads, at man indfrie de løfter, man gav befolkningerne i EU før folkeafstem-